

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. Č.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Milošem Červinkou
sídlem Haštalská 760/27, Staré Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. 110525/2019/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze

dne 22. 7. 2019, č. j. MÚBNLSB-OŽP-56247/2019-KRM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „správní řád“) řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 4. 6. 2019 o zrušení (*in eventum* změně) ochranného pásma vodního zdroje zřízeného na jeho pozemku parc. č. XA v katastrálním území a obci K. rozhodnutím Okresního národního výboru Praha-východ ze dne 16. 12. 1982, č. j. Vod. 1672/82/81, jež bylo změněno opatřením obecné povahy správního orgánu I. stupně ze dne 18. 9. 2017, č. j. OŽP-76231/2017-HRAKA. Správní orgán I. stupně řízení zastavil, neboť žalobce není podle § 8 odst. 2 ve spojení s § 30 odst. 6 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „vodní zákon“) osobou oprávněnou žádat o změnu ochranného pásma vodního zdroje, a jeho žádost je proto zjevně nepřipustná.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v rozporu s principy materiální pravdy a proporcionality, pokud nepřezkoumali skutečný stav věci, tedy zda je ochranné pásmo nezbytné a proporcionální stran omezení z něj vyplývajících. Porušili tak § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. Toto porušení spatřuje žalobce v tom, že se jeho návrhem nezabývali po věcné stránce, ale pouze jej posoudili z hlediska formy. Rovněž je napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný ani správní orgán I. stupně nijak nereagovali na jeho argumentaci stran dopadů do jeho vlastnického práva a (ne)existence důvodů pro existenci ochranného pásma.
3. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu rozporu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Rozpor shledává v tom, že nemohlo být rozhodnuto o zastavení řízení z důvodu, že podaný návrh je zjevně právně nepřipustný, neboť podle judikatury je možno za zjevně právně nepřipustnou považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že nepřipustnost musí být patrná již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Dle názoru žalobce však tato podmínka nebyla v daném řízení splněna, neboť u obou žalobcem podaných návrhů nebyla nepřipustnost patrná.
4. Zároveň má žalobce za to, že nelze dovozovat oprávnění k podání návrhu podle § 30 odst. 9 vodního zákona na § 8 odst. 2 vodního zákona, neboť by tento postup byl zjevně nespravedlivý a odporující dobrým mravům, neboť by tak vlastník pozemku (zde žalobce) neměl žádný účinný právní nástroj, jak se domoci změny či zrušení takového opatření obecné povahy jen proto, že není odběratelem, a tedy účastníkem řízení. Navíc gramatický výklad § 30 odst. 6 vodního zákona, aplikovaný žalovaným, jde proti smyslu právní úpravy, neboť pouhý žadatel o povolení k odběru z vodního zdroje by měl mnohem silnější postavení než vlastník pozemku, na němž se ochranné pásmo vodního zdroje nachází.
5. V této souvislosti pak žalobce odmítá závěry žalovaného postavené na obsahu formuláře návrhu na změnu ochranného pásma, který je přílohou č. 20 k vyhlášce č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu, ve znění účinném do 22. 8. 2019 (dále jen „vyhláška č. 183/2018 Sb.“). Závěrem namítá, že se správní orgán I. stupně nijak nevyrovnal s podnětem účastníka řízení jakožto vlastníka dotčeného pozemku, čímž došlo k porušení § 172 správního řádu.

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce byl s existencí ochranného pásma srozuměn v době, kdy kupoval pozemek tímto pásmem dotčený. Zároveň měl žalobce k případné ochraně vlastnického práva prostředky, které mu správní řád a s. ř. s. nabízely, které ale podle žalovaného řádně nevyužil (zde odkázal na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 45 A 53/2016). K aplikovatelnosti postupu podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu sděluje, že stav věci byl žalovanému i správnímu orgánu I. stupně znám, neboť žalobce podával od roku 2017 častá podání v řízení o povolení k odběru podzemních vod jiného žadatele (s odkazem na příložený správní spis). Návrh žalobce tak nemusel být zkoumán, neboť byl stav věci znám z úřední činnosti. Návrh žalobce rovněž nesplňoval podmínky vodního zákona a vyhlášky, protože žalovanému i správnímu orgánu I. stupně bylo známo, že žalobce není na základě jakéhokoliv rozhodnutí oprávněn k nakládání s podzemními vodami. Toto omezení je dáno z toho důvodu, aby se nemohl každý domáhat změny ochranného pásma a tím ohrozit práva oprávněných z rozhodnutí o nakládání s podzemními vodami. K tomu, že by i vlastník dotčeného pozemku měl být oprávněn žádat o stanovení či změnu ochranného pásma, žalovaný uvádí, že žádným výkladem nelze příslušná ustanovení vodního zákona vyložit žalobcem uváděným způsobem. Vyjádření uzavírá žalovaný tím, že žalobce neprokázal, že by odpadl důvod ochrany podle § 30 odst. 9 vodního zákona.
7. V následné replice žalobce odmítl, aby mu byla kladena k tíži nečinnost, neboť řízení pod sp. zn. 45 A 53/2016 se týkalo žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Zároveň nesouhlasí s tím, že by se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami. Následně se žalobce rozsáhle vyjádřil k historii ochranného pásma vodního zdroje. Žalobce byl srozuměn s existencí ochranného vodního pásma, které ale bylo zřízeno pro účely krajské plemenářské stanice, což již v době podání návrhu žalobce neplatilo. Již v návrhu ze dne 4. 6. 2019 a jeho doplnění ze dne 21. 6. 2019 prokázal, že odpadl důvod ochrany podle § 30 odst. 9 vodního zákona, nicméně žalovaný ani správní orgán I. stupně na argumenty žalobce nijak (věcně) nereagovali.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Podáním ze dne 4. 6. 2019, jehož součástí byl i formulář tvořící přílohu č. 20 k vyhlášce č. 183/2018 Sb., žalobce podal návrh podle § 30 odst. 6 ve spojení s § 30 odst. 9 vodního zákona na zrušení ochranného pásma vodního zdroje ve vztahu k pozemku parc. č. XA. Ochranné pásmo bylo stanoveno rozhodnutím Okresního národního výboru Praha-východ ze dne 16. 12. 1982, č. j. Vod. 1672/82/81, a změněno opatřením obecné povahy správního orgánu I. stupně ze dne 18. 9. 2017, č. j. OŽP-76231/2017-HRAKA. Návrh na zrušení podpořil žalobce rozsáhlou argumentací ohledně odpadnutí důvodů ochrany. Správní akt, na jehož základě by žalobce byl osobou oprávněnou k nakládání s vodami v rámci uvedeného ochranného pásma, přiložen nebyl. Návrh žalobce doplnil podáním ze dne 21. 6. 2019, v němž svou argumentaci dále rozvedl a *in eventum* navrhl, aby v případě, že nebude možné ochranné pásmo zrušit, bylo umožněno na pozemku parc. č. XA provedení stavby pro bydlení a pro rodinnou rekreaci, včetně souvisejících staveb a zařízení.
9. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o návrhu ze dne 4. 6. 2019, neboť žalobce není osobou oprávněnou podle § 8 odst. 2 vodního zákona k nakládání s podzemními vodami, ke kterým bylo ochranné pásmo stanoveno.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný s odkazem na § 30 odst. 6 vodního zákona a znění formuláře návrhu podle přílohy č. 20 vyhlášky č. 183/2018 Sb. uvedl, že ochranná pásma stanoví vodoprávní úřad na návrh nebo z vlastního podnětu, nepodají-li návrh na jejich stanovení ti, kteří mají právo vodu z vodního zdroje odebírat, popřípadě ti, kteří o povolení k takovému odběru žádají. Ze znění uvedeného formuláře navíc vyplývá, že žadatel v návrhu o změnu ochranného pásma má předložit doklad o tom, že je oprávněným podle § 8 odst. 2 vodního zákona k nakládání s vodami, ke kterým bylo ochranné pásmo stanoveno. Takovým dokladem žalobce nedisponuje, proto je jeho návrh zjevně nepřipustný a bylo na místě řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. V závěru žalovaný odkázal žalobce na § 30 odst. 11 vodního zákona stran možnosti získat náhradu za prokázané omezení užívání pozemku (a staveb) v ochranném pásmu vodního zdroje.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že splňuje všechny požadované formální náležitosti. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
13. Žaloba není důvodná.
14. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta“* [rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
15. Soud dále zdůrazňuje, že soudní přezkum u správních žalob směřujících proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení je omezen pouze na otázku, zda správní orgán takové řízení zastavil v souladu se zákonem, či nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47). Námitkami žalobce, které z uvedeného rozsahu vybočují, se proto soud v projednávané věci nemohl zabývat, neboť by tak přezkoumával zákonnost aplikace ustanovení, které vůbec nepředstavují pro prvostupňové a napadené rozhodnutí právní základ. Z tohoto důvodu se soud nezabýval těmi žalobními námitkami, které míří na věcné posouzení důvodů pro změnu či zrušení ochranného pásma vodního zdroje podle § 30 vodního zákona.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž návrh žalobce nebyl zjevně nepřipustný.

17. Podle § 8 odst. 2 vodního zákona se vydává povolení k nakládání s vodami fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 nebo podle předchozích předpisů (dále jen „oprávněný“) je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.
18. Podle § 30 odst. 1 věty první vodního zákona stanoví vodoprávní úřad k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok a zdrojů podzemní vody pro výrobu balené kojenecké vody nebo pramenité vody ochranná pásma opatřením obecné povahy.
19. Podle § 30 odst. 1 věty třetí vodního zákona může vodoprávní úřad ze závažných důvodů ochranné pásmo změnit, popřípadě je zrušit.
20. Podle § 30 odst. 6 vodního zákona stanoví ochranná pásma vodoprávní úřad na návrh nebo z vlastního podnětu. Nepodají-li návrh na jejich stanovení ti, kteří mají právo vodu z vodního zdroje odebírat, popřípadě ti, kteří o povolení k takovému odběru žádají, u vodárenských nádrží pak ti, kteří vlastní vodní díla sloužící ke vzdouvání vody v takových nádržích nebo jsou jejich stavebníky, může jim předložení tohoto návrhu s potřebnými podklady vodoprávní úřad uložit. Za vodárenské nádrže podle předchozí věty se považují nádrže uvedené v seznamu podle odstavce 13.
21. Podle § 30 odst. 9 vodního zákona vodoprávní úřad ochranné pásmo opatřením obecné povahy zruší, odpadne-li důvod ochrany.
22. Podle § 174 odst. 1 správního řádu platí pro řízení podle této části obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé.
23. Podle § 45 odst. 3 správního řádu nesmí žádost být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
24. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaví správní orgán řízení o žádosti usnesením, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
25. Zákonem č. 113/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky, ve znění pozdějších předpisů, byl změněn text § 30 odst. 9 vodního zákona z následujícího textu původního znění: „Odpadne-li důvod ochrany, vodoprávní úřad z vlastního podnětu nebo na návrh rozhodne o zrušení ochranného pásma.“ Důvodová zpráva k této novele (srov. Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, VIII. volební období, 2018, tisk č. 45) tuto změnu odůvodnila takto: „Změna napravlí nepřesnost v ustanovení, kdy přestože jsou ochranná pásma vodních zdrojů rušena formou opatření obecné povahy, platné znění stanoví, že vodoprávní úřad (VPÚ) ‚rozhoduje‘, což vyvolává dojem vedení správního řízení. Zároveň dochází k jednoznačnému vyjádření, že ke zrušení ochranného pásma může dojít, stejně jako k jeho stanovení, z vlastního podnětu VPÚ nebo na návrh osob podle odstavce 6.“
26. NSS ve své judikatuře uvádí, že „zjevná právní nepřipustnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem [...] Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřipustnost

musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“ (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. [2 As 74/2007-55](#), č. [1633/2008 Sb. NSS](#)).

27. Z návrhu žalobce ze dne 4. 6. 2019, jeho příloh a doplnění podle soudu přitom jednoznačně plyne, že žalobce není osobou oprávněnou podle § 8 odst. 2 ve spojení s § 30 odst. 6 vodního zákona. Koneckonců takové tvrzení v nich nepředkládá ani samotný žalobce a nečiní to ani v žalobě. Z tohoto návrhu je proto bez dalšího na první pohled patrné, že žalobce navrhl zrušení ochranného pásma z pozice vlastníka pozemku dotčeného předmětným ochranným pásmem, nikoliv z pozice oprávněné osoby ve smyslu vodního zákona. Jak žalovaný uvádí, jsou přitom správní orgán I. stupně i žalovaný ze své úřední činnosti dostatečně obeznámeni s právními poměry týkajícími se daného ochranného pásma. V návrhu ze dne 4. 6. 2019 tak chybělo jakékoliv hájitelné tvrzení, že by žalobce vůbec mohl být podle příslušné zákonné úpravy legitimován proces zrušení či změny ochranného pásma iniciovat. Tato skutečnost nevyplývala ani z ničeho jiného. Jestliže může být ochranné pásmo vodního zdroje stanoveno, změněno či zrušeno formou opatření obecné povahy, použije se na takový postup část šestá správního řádu (srov. § 171 správního řádu). Stanoví-li pak zvláštní zákon (v projednávané věci vodní zákon), že opatření obecné povahy může být stanoveno, změněno či zrušeno z moci úřední či na návrh, přičemž stanoví okruh aktivně legitimovaných osob k podání takového návrhu, lze přiměřeně použít § 45 odst. 3 ve spojení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu jako ustanovení části druhé správního řádu pro situace, kdy je třeba vyřídit „návrh“ osoby, která k jeho podání podle zákona zjevně oprávněna není. Proces přijímání nového opatření obecné povahy (stanovícího, měnícího nebo rušícího ochranné pásmo vodního zdroje) tak vůbec není zahájen a takový „návrh“ je vyřízen usnesením, kterým se věc končí. V rozsahu, v jakém aplikaci § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu žalobce napadá, proto soud žádné pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného neshledal. Námitka je proto nedůvodná.
28. Ve vztahu k námitce, že nelze vztahovat oprávněnost podání návrhu podle § 30 odst. 9 vodního zákona k § 8 odst. 2 vodního zákona, soud uvádí, že se ve své podstatě jedná spíše o polemiku nad účinnou právní úpravou, která relativně jednoznačně stanoví okruh osob oprávněných iniciovat stanovení, změnu nebo zrušení ochranného pásma vodního zdroje. Jestliže správní orgány v předcházejícím řízení tuto právní úpravu aplikovaly řádně (a v rozsahu žalobních bodů soud neshledal, že tomu tak nebylo), nemohou úvahy o tom, jaká by právní úprava být měla, tj. že osobami legitimovanými by měli být i vlastníci dotčených pozemků, zákonnost napadeného rozhodnutí zvrátit. Žalobce se rovněž mylí v tom, že jako (údajný) vlastník dotčených pozemků neměl a nemá žádný účinný právní nástroj, jak se domoci změny či zrušení opatření obecné povahy. Ochranné pásmo vodního zdroje stanoví vodoprávní úřad výslovně formou opatření obecné povahy od účinnosti zákona č. 150/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tj. od 1. 8. 2010. Jakákoliv změna (budoucí či minulá) předmětného ochranného pásma musí být od té doby činěna formou opatření obecné povahy. Žalobce přitom měl právo opatření obecné povahy napadnout návrhem podle § 101a a násl. s. ř. s., který je oprávněn v zákonem stanovené lhůtě podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud tak žalobce v minulosti neučinil, jde tato skutečnost, v souladu se zásadou, že práva náleží bdělým, k jeho tíži. Nelze však souhlasit s tvrzením, že vlastníkově dotčených pozemků není právním řádem České republiky dán k dispozici

účinný právní nástroj, kterým by mohl proti ochrannému pásmu vodního zdroje brojít. Ostatně žalobce má rovněž možnost kdykoliv vodoprávnímu úřadu podat podnět ke změně či zrušení ochranného pásma z moci úřední podle § 30 odst. 9 vodního zákona, byť je pravdou, že na vyhovění podnětu právní nárok nemá. Nelze ani souhlasit ze závěrem, že není možné vztahovat oprávněnost podání návrhu podle § 30 odst. 9 vodního zákona k § 8 odst. 2 vodního zákona. Vodní zákon v ustanoveních § 8 a § 30 jednoznačně stanoví, které osoby se mohou čeho domáhat (vzniku, změny a zrušení ochranného pásma). Ustanovení § 30 odst. 9 vodního zákona je navázáno (srov. výše důvodovou zprávu) na § 30 odst. 6 vodního zákona, které vychází z hlediska výčtu osob z § 8 odst. 2 vodního zákona. Soud proto neshledal ničeho nezákonného na tom, že správní orgán I. stupně i žalovaný, vykládali aplikaci § 30 odst. 9 vodního zákona v návaznosti na další uvedená ustanovení vodního zákona. Námitka je nedůvodná.

29. Důvodná není ani námitka, že žalovaný část odůvodnění napadeného rozhodnutí založil na obsahu formuláře návrhu o změnu ochranného pásma, který je přílohou č. 20 k vyhlášce č. 183/2018 Sb. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze příkladmo odkázal na znění uvedeného formuláře (stran aplikovatelnosti § 30 odst. 6 vodního zákona) s tím, že pokud návrh příslušné přílohy (na něž žalovaný odkazuje) postrádá, představuje to skutečnost podporující zjevnou nepřipustnost takového návrhu. Je pravdou, že zde žalovaný při výkladu použil odkaz na vyhlášku jako podzákonný právní předpis. Z hlediska systematického výkladu na tom však soud neshledává nic závadného, zvláště za situace, kdy takový podzákonný předpis není v rozporu se zákonem. Nelze však souhlasit s tím, že by takový odkaz představoval hlavní argumentaci pro zamítnutí odvolání žalobce. Jedná se o další (systematickou) výkladovou linii, kterou žalovaný podpořil závěry své a závěry správního orgánu I. stupně. Soud má za to, že znění tohoto formuláře je odrazem a konkretizací § 30 odst. 6 vodního zákona. Námitka je nedůvodná.
30. Námitka, že se správní orgán I. stupně nijak nevyrovnal s podnětem žalobce jako vlastníka dotčeného pozemku, a došlo tak k porušení § 172 správního řádu, je značně obecná. Vzhledem k tomu soud ve stejné míře obecnosti konstatuje, že porušení § 172 správního řádu neshledal. Proces přijímání opatření obecné povahy (z výše uvedeného důvodu zjevné nepřipustnosti návrhu) totiž vůbec nebyl zahájen, a proto nedospěl do takové fáze, ve které by správní orgán I. stupně měl povinnost se věcně zabývat námitkami navrhovatele (žalobce) jako vlastníka opatřením obecné povahy (zde ochranným pásmem vodního zdroje) dotčeného pozemku a ve které by žalobce takové kvalifikované námitky byl vůbec oprávněn podat. Námitka je nedůvodná.
31. Jen pro úplnost a nad rámec nezbytného odůvodnění soud uvádí, že předmětné ochranné pásmo lze jako opatření obecné povahy v souladu s § 30 vodního zákona zrušit či změnit z moci úřední. Proto měl správní orgán I. stupně za situace, kdy žalobce nebyl oprávněn proces přijímání jeho změny či zrušení jako navrhovatel zahájit, přistoupit k jeho „návrhu“ nejen jako návrhu zjevně nepřipustnému, ale i jako k podnětu ke zrušení či změně opatření obecné povahy z moci úřední (§ 42 správního řádu ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu a § 30 vodního zákona). Jako s takovým podnětem pak měl s ním také naložit. Měl se proto zabývat otázkou, zda zde nejsou důvody pro postup (zrušení či změnu) z moci úřední podle § 30 vodního zákona, a měl žalobce vyrozumět, jak s takovým podnětem naložil (zda shledal, či neshledal důvody pro zahájení procesu přijetí opatření obecné povahy) a dostatečně přesvědčivě osvětlit – úměrně kvalitě podnětu – právní a skutkový náhled správního orgánu na danou věc.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Důkazní prostředky navržené účastníky soud neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť by ničeho nemohly změnit na jeho výše uvedených právních závěrech (zvláště v případě důkazních prostředků navržených ohledně tvrzení dopadajících do jiných řízení). Dokumenty nacházející se ve správním spisu se nepovažují za důkazní prostředky a neprovádí se jimi dokazování (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu